

1811

1811. 116
Milano den 10 Julii 1811
17

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Kjære Ven

Som Du sees saa er vi da endeligen komne til Milano, at jeg ei allerede skrev Dig til fra Florenz, er fordi jeg desfra maatte skrive et Par nød- vendige Breve hjem, og Du veed at man ei let finder Tid til at skrive mange Breve paa Gjennemreisen i en By som Florenz, hvor man kun opholder sig et 8 Dage. Vores Reise gik ret lykkelig for sig til Florenz, og vi foelte Ret den Behagelighed saavel i ei at have nogen Ader Mand til at genere vores Selskab, som til at optage den bequeme overblevne Plads. Jevne Regn- og Tordenbygger havde vi heelt Tiden, som dog ei forhindrede os at spadserer imellem, og de kjølede Luftten nogenledes af, saa at vi just ei har haat Keede at klage over. Vores Veterin var et Værel og Taaffe- hoved, som vi absolut ei kunde smukke os til Plette med, han vilde bestan- dig paa nöde os en Ader Mand, og havde kun saameget Forstand, at han ful- lede os ved alle Maaltiderne. Desto heldigere have vi været med Veterin fra Florenz til Milano. For selvsamme Pris have vi haat en pragtig nye Kæsthengende i Tjædre, og dobbelt saa meget at spise, og vi havde den igjen alleens for os selv. Veiret var det samme i Florenz, dog saa gunstigt at det meest regnede om Aftenen eller Natten. Tanden forførte mig til ogsaa med mine 2 Camarader engang for Lovens Skyld at forsøge det bedste Votshuus i Verden; desfra skulde for nærværende Tid ingen Dansk tænke. Havde det været et Par Dage, men &! Vi bleve saa frindseligen modtagne, at det køb mig gennem alle Lemmer, og skjönt vi ei betalte saaledes som vi deraf formodede, saa vil jeg dog med Geert Westphaler sige: "Jeg glemmer aldrig den Reise!" Baa de det Tyske og det Svenske Reiseselskab traf vi nogle gange sammen med, dog ei ofte. Svenskerne havde i deres Ex-char- ge d'Affaire fundet en meget gæstfrie Mand, som trods hans Varme for den affatte Konge, som de ere heftig forbittede imod, dagligen maatte spise og drikke hos. Tyskerne bleve kun meget kort. Ingen Gang traf jeg Pikkler. Jeg vil derfor bede Dig, naar Du i Cafféet sees Preinhart, at sige ham

11

malofen

a

Roma

1811

37
49
86

107
1811

at jeg havde været nødt til at afleveres Kobberstikkerne i hans Logie, men at jeg havde bedt hans Camarader at lade ham det vide. Tænk hvilket besynderligt Tilfælde: Schmidten og jeg vare imellem Bologna og Milano engang fregne af for at spadserer, trods den bekidte Vei; da kom en lille Eenspænder rullende, hvori Mennesket med guldt Haar og brunt Ansigt forekom mig underlig bekjendt; da han var forbi raabte Schmidten: Peder Malling! og see, det var rigtig ham. Han vendte en halv Miilsvei tilbage med os, og vi snakkede om mange rare og curiøse Sager. I Bologna opholdt vi os kun een Dag; vi havde der den Fornøielse paa Theatret at høre en saare smuk Musik, fortreffeligen Exequent; kun faae Sangerinder have behaget mig som Mad Paer; desto flattere var det med Theatret i Florenz; et Par Hesteveddeløb, maadeligere end de i Rom faa vi ogsaa der; med det herlige Gallerie tog jeg alvorlig Affkeed med. Her i Milano besøgte vi den berømte Leonardo da Vinci; desværre staaer der næsten ikke en eeneste kjendelig Contour. Christus's Charakter synes mig her Morgen langt fra er naaet; de øvrige bedre. Vi har ellers den Sorg her, fra Domkirkens hver Dag at see Alperne under Skyer; desform dette uhorste Sommergeir vedbliver at forfølge os arme Fodgjængere uden Frakker igjennem Schweiz, da vil vores Glæde blive vandet; dog har det virkelig syntes at forbedre sig i de sidste Dage.

• Dette gode Vennefælleskab gjør at jeg ei faa alvorligen tænke tilbage til Rom; som jeg ellers sikkert vilde gjøre, og med Misfornøielse over kun at kunde være der $\frac{1}{2}$ Aar, og end meer, ei gandske at have anvendt denne Tid som den kunde ~~and~~ anvendes, dog trøster jeg mig noget med, at det vist gaar de fleste Kunstnere ligesaa; Opholdet i Rom er som det menneskelige Liv; man kan aldrig faae det langt nok, og dog føler man ved Enden, at man kunde have benyttet det meget bedre. Tak for dit Venstskab! Som Menneske tør jeg troe mig det værdig, og som Kunstner haaber jeg, naar vi engang sees, at være blevet det mere. Hils Her Hoier fra mig, og tak ham for den Tjeneste han vil gjøre mig. Malling bringer ham 5 Francesconer for foreløbige Omkostninger; desform han vil tilføie mig den, i Venedig hos den danske Consul Martens at betale et Brevporto af omtrent 3 Lire, for at redde min Pære, da Manden temmelig brut har krævet dem; da forbinder han mig end mere; Nøden kræver at jeg beder ham

om at have denne Uleilighed. At medtage en Bog eller to frabeder jeg mig, da de ei ere det værd. Hils alle mine gode Venner naar Du sees dem, for Munk og Eberlein og Pruschewich; Mad Uden og Bettina ei at glemme. Lev nu vel, Schmidten og Knapphauser lade Dig hilse. Glem ei i det mueligt lange Mellemrum din oprigtige Ven
C G Kratzenstein Stub. 117